

Hezkuntza sailburuari gutun irekia (eta II)

TERE MALDONADO
FILOSOFIA IRAKASLEA

Andere agurgarria: Zer moduz uda? Ondo espero dut. Oraingo honetan, harira joango naiz, zure baimenarekin.

Dakizunez, merkatu ultra-liberalenen berezko lehia-logikan sartuta, ikastetxeek era guztietako "proiektuak" abiarazi behar dituzte. Jakin behar duzu horietako askok ez dutela laguntzen aldarrikatutako helburuak lortzen (bizikidetzatza, berdintasuna...), berniz kosmetiko huts bihurtuta. Helburuok lortuko lirerateko askoz errazago gure lan-baldintzak benetan hobetuko balira.

Egoera kaskar askok okerrera egin dute azken urteotan, adibidez:

- Ikasturteko edozein unetan, erkidegoko bi hizkuntza ofizialetako bat (edo bat ere ez) hitz egiten ez duten ikasleak iristen zaizkigu eta oso laguntza gutxirekin (ordu-kopuruei eta langileei dagokionez) sartu behar ditugu ikasgelan. Ikasle horien hezkuntzarako eskubidea urratzen da, ez ikastetxearen erruz (ahal duen guztia egiten baitu), baizik eta Hezkuntza Sailak behar beste baliabide jartzen ez duelako.

- Premia bereziak dituzten ikasleen kopurua. Ikasle horiek egokitzapenak behar dituzte, hots, materialak, edukiak, prozedurak eta abar ikasle bakoitzaren premia zehatzetara egokitzen dituzten elabora-

zio espezifikoak. Horrelako egokitzapenek irakasleari askotan eskatzen diote ez daukan prestakuntza, eta material ugari arretaz irakurtzea, non argibideak eta aholku orokorrak ematen diren nola jokatuko jakiteko; familiarekin eta ikastetxeko orientatzailearekin *ad hoc* bilerak egitea; ikaslea psikologora badoa, horrekin harremanetan ipintzea, eta abar.

- Protokolo jakinak behar dituzten ikasleak (suizidio- edo jazarpen-arriskuagatik, adibidez). Protokolo horiek ezartzea bateraezina izan daiteke beste ataza saihestezinekin, kopurua nabarmen handitu delako.

- Ikasleen elikagai-intolerantziak eta -alergiak. Arazoren bat suertatuz gero, jarduketa zehatzak eta berehalakoak jarri behar ditu abian irakasleak ikasgelan edo zaintzan dagoela. Baina baliteke uneoro kontrolpean egon behar diren ikasleei arreta ematen egotea (aurreko puntuan aipatuak), behin baino gehiagotan gertatu izan denez.

- Disrupzioak, bizikidetzatza-gatazkak, errespetu faltak eta erasoak. Gaia oso larria da, gure lanetik haratago doa eta berezko hausnarketa sakona beharko luke. Zer esanik ez, lan-gainkarga, frustrazioa eta estresa sortzen dituen beste iturri bat da guretzat. Hori konpontzeko derrigorrezkoa da ikastetxeetan langile espezia-

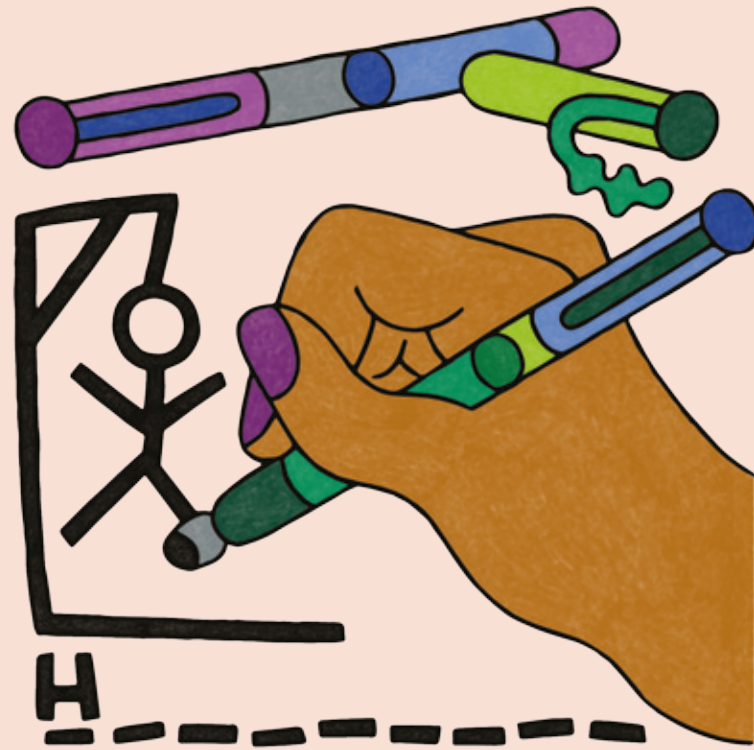
lizatu gehiago ipintzea eta, beste behin ere, irakasleonekin zama arintzea.

Horrez gain, egungo gizarte-inguruarrek nerabeak eta gazteak infantilizatzeko eta gehiegi babesteko joera dakarte. Ikasleek askotan lan egiteko ohitura finkaturik ez edukitzeak (batzuetan patologia psikologikoa eragin dezakete, baina gurasoen eta irakasleen autoritatearen gainbeheraren ondorio dena, besteak beste) eskatzen du irakasleen eta familien arteko harremanek maiztasun gutxienekoa izatea. Kalitatezko denbora eta espazioak behar ditugu erantzun egokia eta koordinatua emateko.

Horren guztiaren ondorioz, *burntout* sindromea gero eta ohikoagoa da gure artean. Hezkuntza-administrazioaren tratu-tzarrek -telefonoa hartu ere egiten ez diguna ("bunkerizazioa" esaten zaion fenomeno)- amaiera bikaina ipintzen diote gure atazari, eta atsekabe eta sufrimendu handia eransten dizkigute. Baldintza horietan, ezinegon fisikoa, psikikoa eta emozionala ez dira harritzekoak, eta ezinbestean gure lanaren kalitatea okertzea eragingo dute.

Bukatu behar dut. Ea ikasturte honetan hasten garen arazoak konpontzen, *auzolana* ikurpean.

Horrela izango delakoan, jaso nire agurrik beroena. ●

DOM CAMPISTRON